

David Riemens

Persoonlijke ervaringen m.b.t de lerarenopleiding

In 2019 startte ik met de opleiding tot leerkracht basisonderwijs op de Hogeschool Zeeland in Vlissingen. Een aantal jaar ervoor wist ik al dat ik in het onderwijs wilde werken. Inmiddels, bijna 6 jaar later, blijft het een van de beste keuzes die ik gemaakt heb. Het onderwijs is een geweldig vakgebied.

Tijdens mijn opleiding heb ik veel geleerd, voornamelijk in het werkveld zelf door middel van stages. Ik heb hierdoor verschillende scholen, verschillende populaties leerlingen en verschillende groepen gezien en meegemaakt. Mede door die diverse scholen en groepen leerde ik en ervaarde ik hoe onderwijs werkt en het verschil maakt. Ik heb in bijna alle groepen een stage kunnen lopen en natuurlijk vond ik niet elke stage even leuk, maar het is essentieel om de ontwikkeling van de leerlingen te kunnen zien en begrijpen.

Naast de stages had ik fysiek en door de afgelopen pandemie ook op afstand lessen aan de HZ in Vlissingen. In vergelijking met andere opleidingen, zoals pedagogiek, blijft de Pabo een erg praktische opleiding. Onderwijs leer je nou eenmaal het best door het te ervaren. Op de Pabo is dan ook niet alleen maar behoefte aan eindeloze theorieën over didactiek. Ik ben opgeleid tot leerkracht maar voor die kinderen ben ik niet alleen hun meester. Soms ben ik een mediator of een EHBO-er, soms ben ik opvoeder en soms een acteur, soms ben ik schrijver, soms ben ik gewoon een uitlaatklep of gesprekspartner en soms ben ik een zeldzaam veilige plek. Ik ben opgeleid tot leerkracht en heb geleerd op de Pabo hoe ik mijn lessen effectief kan laten aansluiten op de behoeften van mijn leerlingen, maar er komt meer bij kijken.

Ik wist al dat ik naar de Pabo wilde en toch was er een obstakel. Vanaf de Havo was er geen vakkenpakket toereikend genoeg waarmee ik direct naar de Pabo kon zonder een kennistoets vooraf te doen. Dit probleem had niet alleen ik, maar een aantal van mijn medestudenten hebben dit ook zo ervaren. Een kennistoets is van belang, maar een obstakel als er geen toereikend vakkenpakket is. Ook over de toelatingstoets van rekenen, de wiscat, is vaak veel te doen, maar het is en blijft belangrijk dat je de basis van rekenen kent om voor de klas te staan.

Het imago van de opleiding is slecht. Het beeld dat er alleen maar geknutseld en gezongen wordt is uiteraard niet altijd aantrekkelijk en ik heb ook getwijfeld of ik het ging volhouden na een half jaar op de Pabo. Ik keek uit naar het leren over didactiek en pedagogisch handelen en zat zelf niet te wachten op het instuderen van kinderliedjes. Maar op de Pabo heb ik uiteindelijk een brede basis aangeleerd gekregen die ik nog altijd gebruik; van liedjes tot werkvormen en van creatieve vakken tot aan verlengde instructies geven. Toch had ik gehoopt op meer handvatten op het gebied van inclusief onderwijs. In de praktijk wil ik ieder kind de hulpmiddelen bieden die nodig zijn, maar de middelen om passend onderwijs te bieden aan iedereen zijn er niet altijd.

Nu ik de Pabo heb voltooid en inmiddels zo 2 jaar voor de klas sta op een magistrale school, merk ik dat ik op de Pabo de basis heb geleerd om goed les te geven. Toch denk ik dat het ook belangrijk is dat ik mij nu als leerkracht blijf ontwikkelen. Ik heb een geweldig team om mij heen en weet bij wie ik terecht zou kunnen voor mijn vragen, maar er zijn genoeg afgestudeerde leerkrachten die uiteindelijk niet voor de klas gaan of na een jaar of 2 de handdoek in de ring gooien. De startende leerkracht blijft worstelen en moet beter ondersteund worden.